

Kroniek van een ongeborn renner - 7

“Hij haalt het niet...”

Ik was het kwasi zeker, hij was er voor gekend dat hij het niet haalde. Nooit. Of bijna nooit.

Hij kon heel explosief zijn. Zo explosief, dat er soms nog weinig van overschoot, achteraf.

Zo ook deze keer.

Het deed me denken aan een van de eerste ritten van het seizoen. Onze voorzitter – toen nog voorzitter, en Bennie voor de vrienden – had met autoriteit én recht van spreken aangekondigd dat op Nokere Berg elk zijne gang mocht gaan. “De kiekens krijgen vrij beloop,” zou mijn schoonvader zaliger gezegd hebben, en hij kon het weten, want hij zei altijd dat ik een ei was.

Aldus geschiedde.

Een sterke stoemper op kop voerde de forcing op de brug vóór de bewuste klim. Hij ging behoorlijk heftig te keer, en blaasde en zuchtte terwijl hij sprak en zeide : “Ze gaan moeten lossen...”

Terstond keek ik om, en zag een drietal afvalligen – zich vastklampend aan de vangrails – met de vinger op de soepape de lucht uit hun banden laten. Knap gezien van die stoemper.

Aan de voet van de klim werd nerveus gewriemeld voor het bemachten van een goede positie vooraan. Daarbij werd op geen groot of klein risicoetje gekeken, en werden pseudo-professionele truken toegepast, zoals daar zijn : zadeltje-trek; met duim en wijsvinger in de achterbil nijpen van de renner vóór zich; volle drinkbus tussen de spaken van een concurrent persen; en dies meer. Moet allemaal kunnen, vind ik, behalve iemand op de linkerschouder tikken, en rechts wegdemarreren.

Toch was het precies die truuk die de Blonde Schicht met staart in de nek uit zijn alaambak haalde, alvorens splijtend te demarreren. Héél explosief. Zo explosief dat bepaalde gevestigde kanonnen verkrampden van de verrassing, en bakboord tegen de grond kletsten. Anderen waren zó versteld dat ze vergaten te ademen, en pas na 72 uren re-animatie weer wakker werden in het UZ van Gent. Een minderheid reed de rit uit, en vlecht sindsdien matjes in een psychiatrische instelling in Nederlands Limburg.

“Hij haalt het niet...”, dacht ik.

Inderdaad, na drie en een halve meter explosie, restter er van de Detonnerende Durver niets meer over dan een hoopje ellende.

In de Vierschaar werd in een bedrukte sfeer nog even nagekaart over deze tumultueuze rit (we waren nog met vier). Het heeft deugd gedaan.

---oooOOOooo---